

Visitagudstjeneste Heimdal og Kolstad

2.november 2025

Preken av biskop Herborg Finnset

Tekst: Lukas 6, 20-23

20 Da løftet Jesus blikket, så på disiplene sine og sa:

«Salige er dere fattige,

Guds rike er deres.

21 Salige er dere som nå sulter,

dere skal mettes.

Salige er dere som nå gråter,

dere skal le.

22 Salige er dere når folk hater dere,

når de utstøter dere og håner dere

og skyr navnet deres som noe ondt –

for Menneskesønnens skyld!

23 Gled dere på den dagen og hopp av fryd,

stor er lønnen dere har i himmelen.

Kjære alle sammen

I dag møtes vi med hele livets himmel spent over oss. Vi avslutter besøks-uka i Kolstad og Heimdal med gudstjeneste her, midt i det som er livet i disse to menighetene. Dagen er prega både av å være himmelfesten og at den bærer med seg sorga i preget den har av også å være dagen for å takke og

minnes de vi har mistet, de vi savner, og som ikke lenger er mellom oss.

Allehelgenssøndagen er folkeei. I dag og på julaften ser vi lysene i mørket på kirkegårdene ; Lys , som en takk og et tegn på at vi viser at bryr oss om minnet om de som ikke lenger lever, at vi savner dem. Kjærlighet. Mye savn, mye sorg - og mye takknemlighet. Minner kan lyse for oss, og håp kan lyse for oss - men det lyset som er viktig er det som skinner i dag. Guds lys – slik vi møter det i evangeliet – i fortellinga om Guds uutslokkelige kjærlighet og i møtet med Gud selv.

Saligprisningene kommer til oss i en annen form enn vi er vant med: vi ser at Lukas har et annet, mer motsetningsfylt perspektiv,- hvor også gleden er til stede på en annen måte.

Vi er i skjæringspunktet mellom fortid og framtid. Vi minnes "de som har gått foran", og vi ser framover mot den evige gleden hjemme hos Gud. Dikteren Rolf Jakobsen sier: «ett bein i himmelen, et bein på jorda. Helt korrekt.» Det er ikke så dumt, det . Ikke bare i dag, men alle dager.

Det er spent en høy evighetshimmel over Alle helgens dag. Det er den samme himmel som er der hver dag, men dagen i dag kan hjelpe oss til å bli klar over den. Det er knyttet løfter til det å være Guds barn. Da du ble døpt, ble du merket med korstegnet, til et vitnesbyrd om at vi tilhører den korsfestede og oppståtte Jesus Kristus. Den nye fødselen, kan vi også kalle dåpen: en ny fødsel inn i en annen dimensjon, i gudsriket. Og så er det knyttet ord og bønner til dåpen :

Velsignet er Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny, og gitt oss et levende håp ved Jesus Kristi oppstandelse fra de døde".

Et levende håp. Dette ordet følger oss. Det kan sies over oss helt til slutt, ved grava på kirkegården. Vi lever våre liv under evighetshimmelen. Han som har født oss på ny, har gitt oss et levende håp. Og det har vi fått fordi historien om Jesus Kristus finnes. Historien om kjærligheten som er sterkere enn døden. Som gis oss – i gave.

Det er ikke alt vi har så mange ord for. Noen ganger får vi ordene i gave: fra de aller eldste og fra de aller minste – som ikke kvir seg for å si det vi også *tenker*..:

Tidligere leder i Kirkerådet, Kristin Gunleiksrud skrev om en sånn opplevelse:

«Det er ikke så enkelt å snakke om tro. Jeg blir svett og sjenert av bare bluferdighet. Men mine barn har ikke arvet denne sjenansen. Bramfritt og hemningsløst snakker de om sin tro.

I slutten av august sitter min sønn: åtte år, ved sin farmors dødsleie. Hun ligger der så fredelig og vakker. Vi er samlet for å ta farvel – vi vet at det snart er slutt. Han tar henne i hånden og gir beskjed om at han vil være alene med henne, så vi går ut- men jeg blir stående og lytte.

”Farmor”, sier han. Du trenger ikke være redd. Vi er her hos deg, - og vi går ikke fra deg. Og så må du huske på at du er i Herrens hender.

Etter en liten pause legger han til. Og så vet du jo at livet her på jorden bare er en bitte liten del av hele livet , for resten får vi jo i himmelen. Og det livet varer mye lenger. Så det livet vi har her på jorden, det er liksom bare som et lite hjørne av en melkesjokolade.”

Som et lite hjørne av det beste han visste.

Evighetens overlys slås på noen ganger. Da sanser vi noe av det som er annerledes – av det hellige – av mysteriet. Dette er det som skal møte oss igjen. De gangene vi fornemmer noe av dette som er så uendelig mye større enn oss; DA nærmer vi oss noe annet. Framtida - den som er der inne, gjemt bak papiret men til stede: Det vi ikke ennå kjenner, men som vi håper på, - og som er et løfte til oss. Framtida kommer oss i noen små glimt i møte – og sender sine lysbunter ned over oss. Kan du fornemme noe av det ??

Samtidig: Det er nå du og jeg lever. Og det er her vi må være, med tanker, hjerte og handlinger. Vi lever både i et «allerede» og i et «ennå ikke» :

Allerede kjenner vi Guds nåde og kjærlighet.

Ennå kan vi ikke se alt – fremdeles kjemper vi med mørket.

Det er en kirkelig festdag , med svart sørgekant – fordi vi lever i forandringens tegn: ingen eller ingen ting varer evig.

Presten har tatt fram den hvite fest- fargen. Symbolene på min stola går rett inn i symbolikken for dagen : En palme og en krone. Himmelhåpet. Evigheten som skal gi oss en annen tilstand, når Gud skaper alt nytt.

Og samtidig: vi lever i en verden som vi opplever er langt fra fullkommen. Om livet har fart godt mot deg, eller om du har måttet oppleve mye som var vanskelig: alle har vi prøvd nok til at vi vet at det er forskjell på himmelen og jordelivet. Og i dag har vi som Rolf Jacobsen sier det : ett bein i himmelen , ett bein på jorda , - for det er en fortsettelse : Vi møtes her . Vi møtes i håp.

Vår fortid og vårt liv møtes med lyset fra Guds framtid. Allehelgensdag minner oss om at våre liv har et mål og en hensikt. Selv om du kan kjenne deg maktesløs, selv om du kan synes det ser mørkt ut, så hører du til i en sammenheng, en livssammenheng. Du hører til i **Guds** sammenheng. Den oppståtte Kristus bærer våre liv , og kommer oss i møte med sin fred og sitt håp. Her hører vi til: her bor gleden og håpet.